

Bibelreflektion torsdag 22 maj 2025 på kyrkofullmäktige

Idag är det torsdag, och om tre dagar, vilket låter som en påskassociation, firar vi Mors dag. Just i år sammanfaller Mors dag med Bönsöndagen. Och det passar ju väldigt bra, för bönen är ju trons modersmål. Att be är att uttrycka sig som människa, och därför det mest grundläggande sättet att bli till på, få sin identitet – mitt i ropandet till tillvaron. Formade av bön, arv och miljö, kort sagt.

Många av oss minns nog första gången vi bad, och då bad vi intensivt, krävande och villkorslöst, kanske litet förhandlande också. Säkert var det bön för någon i vår närhet. Om hälsa, om mening, upprättelse och liv. Böner födda ur hoppet, ur tillförsikten att här och nu, plats och tid, är gott och vill väl.

Med åren blir människans cirklar allt vidare, ja större och det märker vi också hos konfirmanderna som står i en brytpunkt. När cirkarna blir större vidgas också bönens ämnen. Unga och unga vuxna ber för klimatet, för världen och framtiden. Och jag tänker att vi alla också gör så – och allt mer om hållbar rättfärdig fred. Nu när tokeri och våldsmonopol har gått samman, i världsdel efter världsdel – och lidande och död överskuggar allt. Nu blir det gråtande förtvivlade beslutsamma bedjandet också en påverkanskraft, både för det egna ställningstagandet och mot världens makter.

När människan flyttar ut sina horisonter blir alltså bedjandets cirklar större, ämnen förskjuts från det nära och personliga till det globala och politiska. Förskjuts, ja, men samtidigt kvarstår det personliga, eller t o m förstärks när bönen mer sätter de helt andra i fokus än det egna.

På söndag kommer vi att höra texten från Lukas 11, när Jesus exakt, och ord för ord, gav lärjungarna sin bön, den bön som därför kallas Herrens bön. Jesus kompletterar bönen med ett statement om Guds bönhörelse genom en liknelse om hur vi i allmänhet reagerar när någon ihärdigt vädjar till oss. Vi ger med oss. Och enligt Jesus är det likadant med Gud själv. Gud ger med sig när vi bultar och bultar, bultar och bultar – stör och stökar, och Gud reser sig till sist upp, som en uppståndelse, och öppnar för oss.

Måtte, ett ord som trots sin ålderdomlighet behöver användas i vår tid, måtte denna liknelse stämma i sin utgångspunkt, nämligen att vi fortsätter resa oss upp och gå och öppna, när någon bultar och bultar på dörren, för att få bröd, fel av mig, inte ens få utan "låna tre bröd".